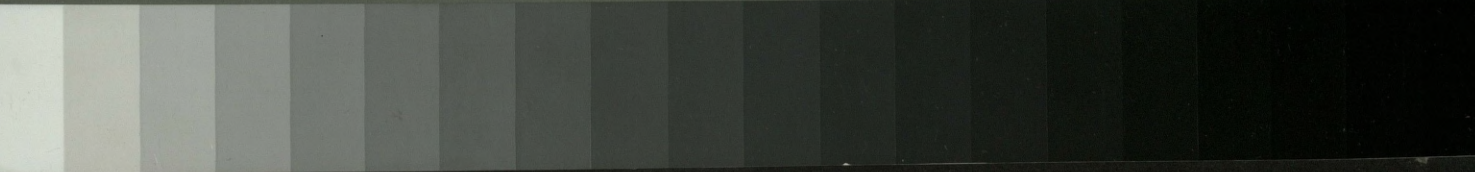

DANES-PICTA.COM

OSRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

JAWNE

Egz. Nr 1

TAKTYKA

Temat: ZASADY ORGANIZACJI I PROWADZENIE
NATARCIA PRZEZ PODODDZIAŁY
PIECHOTY I CZOŁGÓW

ARCHIWUM
WELONOWYCH OFICERÓW
KADRY
WARSZAWA

333720

WARSZAWA - REMBERTÓW

1966

21

A.7

OSRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

JAWNE

Egz. Nr 1

TAKTYKA

Temat: **ZASADY ORGANIZACJI I PROWADZENIE
NATARCIA PRZEZ PODODZIAŁY
PIECHOTY I CZOŁGÓW**

**ARCHIWUM
WELIKI GIEŁCZYŃSKI
KABINET GŁÓWNY**

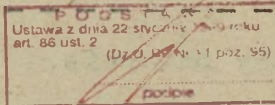
2133720

WARSZAWA - REMBERTÓW

1966

OŚRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

Przedl. prot. K657

JAWNE
SŁOZBOWEGO

Egz.nr1

ZATWIERDZAM
ZCA KOMENDANTA
OŚRODKA SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY
d/s szkolenia

płk Józef BATKIEWICZ

Dnia "....." 196.. r.

T A K T Y K A

Temat: ZASADY ORGANIZACJI I PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ
PODODDZIAŁY PIECHOTY I CZOLGÓW

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK CYKLU TAKTYKI

ppłk dypl. Stanisław PIKUŁA

WARSZAWA REMBERTÓW

1966 r.

ARCHIWUM
SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY
KABINET SZKOLENIA
GEN. BR. K. SWIERCZEWSKIEGO

33720

P L A N S K R Y P T U

=====

- I. Cel i formy natarcia.
- II. Sposoby prowadzenia natarcia przez pododdziały.
- III. Formy manewru w natarciu.
- IV. Wybór głównego kierunku uderzenia.
- V. Miejsca i zadania pododdziałów w natarciu w ugrupowaniu szczebla nadrzędnego.
- VI. Możliwości bojowe, wzmocnienie, wsparcie oraz ugrupowanie pododdziałów w natarciu.
- VII. Zasady współdziałania w natarciu.
- VIII. Zasady prowadzenia natarcia przez pododdziały.

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

=====

1. Sposób prowadzenia natarcia z marszu przez pododdziały oraz zadania i przeciętne wzmocnienie pododdziałów w natarciu.
2. Ugrupowanie i zadania pododdziałów w natarciu z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.
3. Warianty ugrupowania batalionu piechoty w natarciu.
4. Formy manewru w natarciu.

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW
WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW
WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW
WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

I. CEL I FORMY NATARCIA

=====

Natarcie jest zasadniczym rodzajem działań bojowych i ma decydujące znaczenie dla osiągnięcia zwycięstwa nad nieprzyjacielem.

Współczesne natarcie prowadzi się przy wykorzystaniu wszystkich środków walki w warunkach użycia broni jądrowej lub bez jej użycia.

Natarcie może rozwijać się na samodzielnych kierunkach, często bez styczności z sąsiadami. Nacierające wojska powinny dążyć do wykorzystania skutków własnych uderzeń bronią jądrową oraz uniknięcia tychże uderzeń ze strony nieprzyjaciela.

Pododdziały piechoty mogą działać na transporterach opancerzonych lub samochodach wspólnie z czołgami.

Działając na transporterach opancerzonych opuszczają je tylko w razie konieczności.

Pododdziały wchodzi do walki w większości wypadków bezpośrednio z marszu nieraz kilkusetkilometrowego, wykonanego w trudnych warunkach terenowych i atmosferycznych. Jeżeli pododdziały do przewozu ludzi posiadają samochody, to z chwilą rozpoczęcia ataku, część z nich może działać jako desant na czołgach.

Natarcie w szykach pieszych stosuje się w wypadku silnego oporu nieprzyjaciela, lub gdy zachodzi konieczność działania w terenie trudnym do pokonania przez wozy bojowe.

Głównym celem natarcia jest całkowite rozbicie w krótkim czasie broniącego się nieprzyjaciela i opanowanie ważnych rejonów. Osiąga się to przez zniszczenie głównych zgromadzeń nieprzyjaciela bronią jądrową, silnym ogniem innych środków, zdecydowane natarcie wojsk pancernych i zmechanizowanych na dużą głębokość we współdziałaniu z lotnictwem i desantami powietrznymi, śmiałe ich wyjście na skrzydła i tyły nieprzyjaciela i rozbicie go częściami.

W zależności od zamiaru walki, sił i charakteru obrony nieprzyjaciela oraz konkretnej sytuacji na polu walki, cel natarcia może być realizowany drogą stosowania następujących form:

- a/ pokonania lub przełamania obrony nieprzyjaciela;
- b/ pościgu;
- c/ boju spotkaniowego.

a/ Pokonanie lub przełamanie obrony nieprzyjaciela

Pokonanie obrony nieprzyjaciela ma miejsce wówczas, gdy większość sił nieprzyjaciela zostanie zniszczona uderzeniami jądrowymi lub rozbita uderzeniami wojsk lądowych i lotnictwa, a pozostałe jego drobne grupy dążą do stawiania oporu.

W tym wypadku obronę nieprzyjaciela należy uważać jako obronę doraźną, posiadającą wiele luk i otwarte skrzydła. Do pokonania obrony nieprzyjaciela pododdziały winny przechodzić natychmiast po doprowadzeniu własnych sił do jego punktów oporu, a więc z marszu, atakując w miarę możliwości na kierunku wytworzonych luk i od strony odsłoniętych skrzydeł. Atak w tych warunkach może być wykonany w linii kolumn kompanii, plutonów lub w linii wozów bojowych.

Przełamanie stosuje się wobec niedostatecznie obezwładnionej bronią jądrową obrony nieprzyjaciela lub podczas natarcia bez użycia broni jądrowej, a obrona jest silnie zorganizowana i brak w niej luk i otwartych skrzydeł. Polega ona na ześrodkowaniu przeważających sił i środków na wybranym kierunku oraz na dokonaniu wyłomu w ugrupowaniu nieprzyjaciela i stworzeniu warunków do rozwinięcia powodzenia w głąb i na skrzydła.

Przełamanie jest najbardziej skomplikowaną formą natarcia i będzie poprzedzone zwykle krótkim okresem przygotowawczym.

W tej formie natarcia pododdziały będą działać zwykle w linii wozów bojowych lub po spieszeniu. Fronty natarcia i głębokości zadań od kompanii piechoty wzwyż będą odpowiednio mniejsze, a ogniowe przygotowanie natarcia będzie dość długie /do 1 godziny/.

b/ P o ś c i g

Pościg jest jedną z form natarcia, w której pododdziały piechoty i czołgów, działając śmiało i zdecydowanie, uniemożliwiają nieprzyjacielowi oderwanie się, zadają mu straty i pozbawiają go możliwości zorganizowania oporu na kolejnej rubieży terenowej lub też innego przeciwdziałania.

Pościg następuje w wyniku rozbicia głównych sił nieprzyjaciela w walce i gdy jego ocalałe pododdziały dążą do oderwania od nacierających pododdziałów. Niekiedy nieprzyjaciel może stosować zamierzone wycofanie, w tym wypadku pododdziały po stwierdzeniu tego, rozpoczynają pościg samodzielnie nie czekając na rozkaz przełożonego.

Pościg należy prowadzić bez przerwy z maksymalnym natężeniem sił, dążąc do całkowitego zniszczenia nieprzyjaciela.

Pościg może wynikać:

- po pokonaniu lub przełamaniu obrony nieprzyjaciela;
- w wyniku niepomyślnego dla nieprzyjaciela przebiegu boju spotkaniowego;
- w wyniku pomyślnych walk naszych pododdziałów z desantem powietrznym lub morskim nieprzyjaciela;
- w wyniku pomyślnego kontrataku naszych pododdziałów;

Rozróżniamy następujące formy pościgu: czołowy, równoległy i kombinowany.

Pościg czołowy występuje wówczas, kiedy pododdziały ścigające przesuwały się w ślad za odchodzącym nieprzyjacielem po jego marszrutach wycofania, niszczą jego pododdziały osłony i wykorzystując luki w ugrupowaniu szybko przerywają się do jego sił głównych, aktywnymi działaniami zatrzymują je i zapewniają w ten sposób pododdziałom prowadzącym pościg równoległy wyjście na jego tyły.

Pościg równoległy polega na ściganiu nieprzyjaciela po marszrutach równoległych do marszrut wycofujących się pododdziałów. Pościg taki daje najlepsze wyniki ponieważ umożliwia wyprzedzenie nieprzyjaciela w opanowaniu węzłów dróg, ścieżek, przepraw, odcinania mu dróg odwrotu i niszczenie głównych sił nieprzyjaciela zdecydowanym atakiem na skrzydła.

Pościg kombinowany stanowi połączenie pościgu czołowego i równoległego. W tym wypadku większość sił przeznaczona jest do prowadzenia pościgu równoległego.

c/ Boj spotkaniowy

Boj spotkaniowy jest formą natarcia, w której obie strony dążą do realizacji swych celów poprzez natarcie na tym samym kierunku.

Do boju spotkaniowego może dojść wówczas, kiedy zadania stron sięgają poza rubież linii starcia.

Boj spotkaniowy charakteryzuje się: szybkim zbliżeniem się stron, niedostateczną jasnością sytuacji, gwałtownymi zmianami, zacietą walką o wygraną na czasie, zdobycie i utrzymanie inicjatywy; rozwijaniem się działań bojowych na szerokim froncie, swobodą manewru i obecnością znacznych luk i otwartych skrzydeł.

Boj spotkaniowy najczęściej może wynikać:

- w marszu, gdy obydwie strony wykonując marsz zbliżają się do siebie;
- w pościgu, przy spotkaniu podchodzących z głębi obrony wojsk nieprzyjaciela;
- w obronie, gdy własne podchodzące odwody spotkają się z nieprzyjacielem, który wykonuje pościg;
- gdy nasze pododdziały wylądują jako desant i podążać będą do określonego rejonu celem wykonania otrzymanego zadania bojowego, spotkają się z podchodzącymi pododdziałami nieprzyjaciela zdążającymi do likwidacji desantu lub też odwrotnie.

W zależności od rezultatu boju spotkaniowego pododdziały mogą przejść do pościgu, do obrony względnie wycofania.

II. SPOSOBY PROWADZENIA NATARCIA PRZEZ PODODZIAŁY
=====

W zależności od położenia własnych wojsk w stosunku do nieprzyjaciela pododdziały mogą przechodzić do natarcia:

a/ z marszu z rejonów wyjściowych /seśpodkowania/
położonych w głębi;

b/ z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Natarcie z marszu

Najczęściej stosowanym sposobem natarcia we współczesnych warunkach jest natarcie z marszu. Wykonuje się go zwykle po zajęciu przez pododdziały rejonu wyjściowego. W początkowym okresie wojny natarcie z marszu może się rozpocząć bezpośrednio z miejsca stałej dyslokacji /rejonów alarmowych/.

Natarcie z marszu zapewnia w większym stopniu tajemnicę przygotowania, zaskoczenie i zmniejsza wrażliwość wojsk na broń masowego rażenia.

Rejon wyjściowy wyznacza się w takiej odległości od nieprzyjaciela, żeby wojska znajdowały się poza zasięgiem jego naziemnych środków rozpoznania radiolokacyjnego, rakiet taktycznych i ognia artylerii dalekonośnej, a na wysunięciu wojsk potrzeba było jak najmniej czasu. Zwykle wybiera go się w odległości 40-60 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

Batalion piechoty w rejonie wyjściowym rozmieszcza się kompaniami, przyjmując ugrupowanie zapewniające szybkie i zorganizowane wyjście.

Kompanie piechoty /czołgów/ rozmieszcza się w swoich rajonach plutonami, ubezpieczają się, organizują obronę przeciwlotniczą i przygotowują się do natarcia. Dla ludzi i na sprzęt urządzają się ukrycia.

Pododdziały będące w obronie w drugim rzucie, do natarcia przechodzą z marszu z zajmowanych rejonów. W tym wypadku rejon wyjściowy będą w granicach 8 - 20 km od czołowych punktów oporu nieprzyjaciela. Tak więc pododdziały muszą wykonać marsz zbliżenia po własnym terenie, a następnie z marszu atakować nieprzyjaciela. Do wykonania marszu zbliżenia pułk może otrzymać 1-2 marszruty.

W wypadku otrzymania dwóch marszrut, każdy z batalionów pierwszego rzutu otrzyma jedną marszrutę, natomiast w wypadku otrzymania jednej marszruty wyznacza się rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe w odległości 8 - 12 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela. Odległość ta uwarunkowana jest takim wyliczeniem, żeby rozwijanie się batalionów pierwszego rzutu odbywało się po rozpoczęciu ogniowego przygotowania natarcia, jak również poza zasięgiem ognia artylerii polowej nieprzyjaciela.

Rozwinięcie batalionów w kolumny kompanijne winno być zakończone w odległości około 2-4 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela, poza zasięgiem ognia przeciwpancernych pocisków kierowanych, dział i czołgów nieprzyjaciela.

Rozwijanie kompanii w kolumny plutonowe oraz plutonów w linię wozów bojowych, względnie spieszenie pododdziałów w zależności od decyzji i warunków terenowych następować będzie między rubieżą rozwinięcia batalionu w kolumny kompanijne /2-4 km/, a rubieżą ataku.

Rubież ataku wyznacza się jak najbliższej przedniego skraju obrony, zwykle za fałdami terenowymi, które mają służyć za ukrycia przed obserwacją nieprzyjaciela i ogniem na wprost jego środków ogniowych. W przeciętnych warunkach terenowych odległość ta będzie w granicach 400-1500 m od czołowych punktów oporu nieprzyjaciela.

Pododdziały na rubież ataku wychodzą w takim ugrupowaniu w jakim będą wykonywać atak. Atak pododdziały mogą wykonywać w zależności od sytuacji w kolumnach kompanijnych, plutonowych, w linię wozów bojowych lub w szyku pieszym. Zależy to będzie od stopnia obezwładnienia nieprzyjaciela w czołowych punktach oporu bronią jądrową lub ogniem artylerii.

Pododdziały będące w styczności z nieprzyjacielem zabezpieczają ogniem rozwinięcie podchodzących z głębi pododdziałów, wspierają ogniem ich atak, a niekiedy mogą wykonać wspólnie z nimi atak na czołowe punkty oporu nieprzyjaciela. Mogą też samodzielnie wykonać atak na czołowe punkty oporu nieprzyjaciela.

Jeżeli na czołowe punkty oporu nieprzyjaciela planowane jest uderzenie broni jądrowej w czasie ogniowego przygotowania natarcia, to dla podchodzących pododdziałów z głębi wyznacza się rubież bezpieczeństwa w odległości 4-6 km od nieprzyjaciela.

Rubież tę wyznacza się w celu zabezpieczenia podchodzących pododdziałów przed skutkami rażącego działania własnej broni jądrowej i dlatego można ją przekroczyć wówczas, gdy uderzenia jądrowe zostaną już wykonane. Jeżeli pododdziały działają na samochodach, wówczas atak z marszu wykonują zwykle po spieszeniu się, wydzielając część sił do działania jako desant czołgowy.

Natarcie z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem

Będąc w bezpośredniej styczności z broniącym się nieprzyjacielem pododdziały nacierają na niego najczęściej po dokonaniu odpowiedniego przegrupowania.

Gdy pododdziały znajdowały się w głębi ugrupowania, a mają nacierać z podstawy wyjściowej, to muszą one złuzować pododdziały będące uprzednio w obronie w czołowych punktach oporu.

Przegrupowanie i luzowanie należy przeprowadzać w nocy, lub w warunkach ograniczonej widoczności. Podstawy wyjściowe do natarcia przygotowuje się i rozbudowuje pod względem inżynieryjnym mając na względzie możliwości rozprowadzenia pododdziałów w ugrupowanie bojowe. Dla czołgów, które nie są w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem wyznacza się rejony wycelowania w odległości 8 - 12 km od przedniego skraju z takim wyliczeniem, żeby mogły wyjść na rubież ataku w czasie ogniowego przygotowania natarcia.

Jeżeli czołgi w obronie są w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, to najpierw niszczą wyznaczone cele, a następnie atakują z zajmowanych stanowisk ogniowych. Pododdziały czołgów BWP po pokonaniu przejść w zaporach rozwijają się w ugrupowanie bojowe i na maksymalnych szybkościach atakują nieprzyjaciela.

Pododdziały piechoty z chwilą przekroczenia przez czołgi i ich sztyki wyruszają do ataku w ślad za czołgami pieszo lub na transporterach opancerzonych.

III. FORMY MANEWRU W NATARCIU

Wojska w natarciu mogą stosować manewr ogniem i manewr pododdziałami.

Manewr ogniem polega na przenoszeniu ognia z jednych celów na inne i na jednoczesnym lub kolejnym ich niszczeniu oraz na ześrodkowaniu ognia na najważniejszym celu /grupie celów/. Manewr ogniem możemy jeszcze podzielić na manewr torami pocisków i manewr sprzętem.

Manewr torami pocisków polega na przenoszeniu ognia z jednego celu na inny bez zmiany stanowisk ogniowych.

Manewr sprzętem polega na przenoszeniu ognia z jednego celu na inny po dokonaniu zmiany stanowisk ogniowych.

Manewr pododdziałami polega na szybkim i skrytym zajęciu dogodnego położenia i wykonaniu zdecydowanego uderzenia w najbardziej wrażliwe miejsca w ugrupowaniu nieprzyjaciela, zwłaszcza na jego skrzydła i tyły.

Rozróżniamy następujące formy manewru:

- oskrzydlenie;
- obejście.

Oskrzydlenie jest to uderzenie na skrzydło /skrzydła/ i tyły określonego punktu oporu nieprzyjaciela.

W ścisłym współdziałaniu ogniowym i taktycznym z pododdziałami działającymi od czoła.

Obejście jest to wyjście na skrzydło /skrzydła/ i tyły określonego punktu oporu /zgrupowania/ nieprzyjaciela we współdziałaniu taktycznym z pododdziałami działającymi od czoła.

Najlepsze warunki rozbicia nieprzyjaciela stwarza dwustronny manewr skrzydłowy, gdyż doprowadza w szybkim czasie do okrążenia go i zniszczenia.

Manewr oskrzydłający należy stosować, jeżeli tylko pozwalają na to warunki bojowe i terenowe.

Manewr powinien być prosty w swym zamierze, przeprowadzony szybko, skrycie i niespodziewanie dla nieprzyjaciela. Szybkość manewra uzyskuje się przede wszystkim dzięki szybkim marszom, pokonywaniu z marszu różnych przeszkód oraz przetrzucaniu pododdziałów na tyły nieprzyjaciela za pomocą śmigłowców i samolotów transportowych.

Udzielając przygotowany i przeprowadzony manewr pozwala na uzyskanie zaskoczenia. Uzyskane zaskoczenie może wywołać panikę u nieprzyjaciela, sparaliżować jego zdolność bojową, dezorganizować dowodzenie i stworzyć dogodne warunki do odniesienia zwycięstwa nawet nad przeważającymi siłami nieprzyjaciela.

Zaskoczenie osiąga się przez wprowadzenie nieprzyjaciela w błąd co do swoich zamiarów, utrzymywanie w tajemnicy przyszłych działań i przygotowań do nich, niespodziewane użycie broni jądrowej i innych środków masowego rażenia, spręczny manewr, rozwinięcie pododdziałów z marszu i wykonanie uderzenia tam, gdzie nieprzyjaciel go nie oczekuje, szybkie rozwinięcie powodzenia oraz użycie nieznanymi przeciwnikowi sposobów i nowych środków walki.

IV. WYBÓR GŁÓWNEGO KIERUNKU UDERZENIA =====

Aby odnieść zwycięstwo końcowe jest uzyskanie nad nieprzyjacielem przewagi. W wypadku gdy ogólnej przewagi nad nieprzyjacielem nie da się uzyskać, wówczas niezbędnym warunkiem dla nacierającego jest osiągnięcie tej przewagi przynajmniej na wybranym, decydującym kierunku. Kluczem polega na tym, aby mając nawet ogólnie mniejszą ilość sił i środków, zawsze mieć ich więcej na tym kierunku, gdzie szuka się rozstrzygnięcia i ten kierunek nazywa się właśnie głównym kierunkiem uderzenia.

Uzyskanie przewagi na wybranym kierunku uderzenia można osiągnąć różnymi sposobami:

- a/ przez wykonanie na nieprzyjaciela uderzenia bronią jądrową, w wyniku którego znaczna część jego sił zostanie zniszczona, a w rezultacie osiągnięte się zdecydowaną przewagę;
- b/ przez wydzielenie do natarcia na wybranym kierunku większości wyznaczonych sił i środków walki, zapewniając minimalnymi siłami i środkami osłonę kierunków drugorzędnych.

Tak więc wybór głównego kierunku uderzenia jest podstawą każdej decyzji porządku od dowódcy kompanii wzwyż. Wszystkie inne przedsięwzięcia i czynności będą miały na celu zabezpieczenie tego podstawowego elementu decyzji. Na wybór głównego kierunku uderzenia wpływają następujące czynniki:

- miejsce własnych uderzeń jądrowych;
- zadanie i zamiar szczebla wyższego;
- zadanie i sposób działania sąsiadów;
- istniejące warunki terenowe;
- aktualne ugrupowanie i możliwe działanie nieprzyjaciela;
- dotychczasowe położenie własnych pododdziałów;
- warunki meteorologiczne i pora roku.

V. MIEJSCE I ZADANIA PODODZIAŁÓW W NATARCIU W UGRUPOWANIU

=====

SZCZEBIA NA DRZEDNEGO.

=====

Różne sytuacje bojowe w jakich wojska przechodzić będą do natarcia warunkują sposób wykorzystania pododdziałów w walce. W wielu wypadkach pododdziały będą musiały prowadzić natarcie na samodzielnych kierunkach, niejednokrotnie w oderwaniu od sąsiadów, a czasem w oderwaniu

od sił głównych nacierzystego oddziału.

W większości jednak wypadków pododdziały będą prowadziły natarcie w ramach nadrzędnego szczebla organizacyjnego.

/Kompania w ramach batalionu, a batalion w ramach pułku/.

W warunkach wykorzystania tych pododdziałów w ramach szczebla nadrzędnego mogą one nacierać w pierwszym lub drugim rzucie /odwodzie/, a niekiedy mogą wykonywać zadania samodzielne /OW, taktyczne desanty na śmigłowcach itp./.

Miejsce ich będzie zależało każdorazowo od szeregu czynników, a głównie zaś od:

- położenia na polu walki w czasie przechodzenia do natarcia;

- ukończenia i gotowości bojowej pododdziałów;

- posiadanego czasu na organizację natarcia.

Drużyna piechoty /czołga/ będzie działać zwykle bezpośrednio w ugrupowaniu plutonu oraz może występować jako bojowy patrol rozpoznawczy /BPR/, patrol rozpoznawczy /PR/, wóz patrolowy lub jako patrol w ubezpieczeniu marszowym w czasie pościgu.

Pluton piechoty w większości wypadków będzie nacierać bezpośrednio w ugrupowaniu kompanii. Może również działać jako bojowy patrol rozpoznawczy /BPR/ na szczeblu kompania, batalion, jako patrol rozpoznawczy /PR/ na szczeblu batalion, pułk lub jako samodzielny patrol rozpoznawczy /SPR/, na szczeblu pułk, dywizja. Może działać również jako odwód dowódcy batalionu, a w pościgu występować może jako ubezpieczenie marszowe /patrol, szpica/.

Kompania piechoty w ramach batalionu może działać w pierwszym lub drugim rzucie. W ramach pułku może występować również w odwodzie dowódcy pułku, działać jako desant taktyczny na śmigłowcach ze szczebla pułku lub dywizji oraz jako samodzielny patrol rozpoznawczy /SPR/. W pościgu występować może jako szpica.

Kompania czołgów w ramach pułku czołgów działać może w pierwszym lub drugim rzucie, jako oddział wydzielony /OW/. Ponadto kompania czołgów może działać jako SPR, a w pościgu jako ubezpieczenie marszowe /szpica, awangarda/.

Batalion piechoty w ramach pułku działać może w pierwszym lub drugim rzucie. W ramach dywizji może występować w odwodzie ogólnym dowódcy dywizji, jako oddział wydzielony, jako oddział rozpoznawczy /OR/, lub jako desant taktyczny na śmigłowcach.

Pododdziały działające w pierwszym rzucie od kompanii wzwyż będą działać w większości wypadków na samodzielnych kierunkach. W zależności od miejsca zajmowanego w ugrupowaniu bojowym szczebla nadrzędnego kształtować się będzie ich zadanie.

Treść zadań pododdziałów może być następująca:

drużyna, czeka, pluton otrzymują obiekt ataku i jako zadanie zniszczenie obserwowanej siły żywej i środków ogniowych nieprzyjaciela. Po opanowaniu obiektów ataku rozwijają natarcie na wyznaczonych im kierunkach.

Kompania piechoty otrzymuje zadanie bliższe, które polega na zniszczeniu siły żywej i środków ogniowych w punktach oporu batalionu nieprzyjaciela działającego w pierwszym rzucie i opanowaniu rubieży /rejonu/ na głębokości 3-4 km.

Następnie kompania naciera we wskazanym kierunku na głębokość zadania bliższego batalionu /8-12 km/.

W czasie natarcia na kierunku obezwładnienia nieprzyjaciela

bronią jądrową bliższe zadanie kompanii piechoty może być także samo jak zadanie bliższe batalionu piechoty.

Podczas natarcia bez użycia broni jądrowej zadanie kompanii piechoty będzie płytsze. Kompania otrzyma wówczas obiekt ataku, którym może być punkt oporu położony na przednim skraju obrony nieprzyjaciela i kierunek dalszego natarcia na głębokość 2-3 km.

Batalion piechoty otrzymuje zadanie bliższe, które polega na zniszczeniu siły żywej i środków ogniowych w punktach oporu brygady /pułku/ nieprzyjaciela działającego w pierwszym rzucie i na opanowaniu rubieży /rejonu/ na głębokości 8-12 km. Następnie batalion otrzymuje kierunek dalszego natarcia na głębokość do 30 km. Jeżeli obrona nieprzyjaciela jest silnie obeszczadniona, batalion może otrzymać tylko kierunek natarcia na głębokość do 30 km. Podczas natarcia bez użycia broni jądrowej batalion piechoty otrzyma zadanie bliższe na głębokość 2-3 km i kierunek dalszego natarcia na głębokość 8-12 km.

Zadaniem pododdziałów działających w pierwszym rzucie na kierunku głównego uderzenia jest rozbicie nieprzyjaciela przed frontem ich natarcia, rozwinięcie powodzenia w głąb i jak najszybsze opanowanie nakazanych obiektów i rubieży zadań, uniemożliwiając nieprzyjacielowi zorganizowania trwałego oporu w głębi jego obrony.

Zadaniem pododdziałów działających w pierwszym rzucie na pomocniczym kierunku natarcia jest wiązanie i niszczenie nieprzyjaciela przed frontem ich natarcia i ograniczenie jego manewru na kierunek pododdziałów działających na głównym kierunku uderzenia.

Zadaniem pododdziałów działających w drugim rzucie lub odwodzie jest:

- likwidacja ocalałych lub pozostałych w lukach między nacierającymi pododdziałami punktów oporu nieprzyjaciela;

- potęgowanie siły uderzenia pododdziałów pierwszego rzutu;
- zamiana silnie wykrawionych pododdziałów pierwszego rzutu;
- odpieranie kontrataków nieprzyjaciela;
- zabezpieczenie skrzydeł nacierających pododdziałów.

Zadaniem pododdziałów działających jako patrol /szpica/ czołowy, boczny, tylny jest ubezpieczenie sił głównych, będących w pośledgu od niespodziewanego uderzenia pododdziałów nieprzyjaciela.

Zadaniem pododdziałów działających jako desant taktyczny na śmigłowcach jest:

- opanowanie i utrzymanie ważnych obiektów /rubieży/ terenowych do czasu podejścia sił głównych nacierających wojsk;
- dezorganizowanie dowodzenia i zaopatrzenia na tyłach nieprzyjaciela;
- niszczenie ważnych urządzeń /wyrzutnie rakietowe, składy amunicji, paliwa itp./ na tyłach nieprzyjaciela.

Zadaniem batalionu piechoty i kompanii czołgów - jako OW może być:

- opanowanie i utrzymanie ważnych obiektów terenowych do czasu podejścia sił głównych nacierających wojsk ✓
- wiązanie odwodów nieprzyjaciela i ograniczenie ich manewru;
- niszczenie środków napadu jądrowego, stanowisk dowodzenia i węzłów łączności nieprzyjaciela. ✓

MOŻLIWOŚCI BOJOWE ORAZ WZMOCNIENIE I WSPARCIE

PODODDZIAŁÓW W NATARCIU ORAZ UGRUPOWANIE

Możliwości bojowe pododdziałów w natarciu

Szerokość frontów natarcia pododdziałów piechoty i czołgów będzie uzależniona każdorazowo od szeregu czynników, a między innymi od:

- swego składu i zadania jakie wykonują;
- warunków terenowych;
- charakteru obrony nieprzyjaciela i stopnia jej obezwładnienia.

W każdym wypadku szerokość frontów natarcia winna zapewnić korzystny stosunek sił, swobodę manewru oraz odpowiednie rozśrodkowanie sił i środków.

Wychodząc z powyższych założeń przyjęto średnie normy:

- drużyna piechoty może nacierać na froncie 40 m;
- pluton piechoty może nacierać na froncie do 200 m;
- pluton czołgów może nacierać na froncie do 400 m;
- kompania piechoty może nacierać na froncie do 1000 m;
- kompania czołgów może nacierać na froncie do 1500 m;
- batalion piechoty może nacierać na froncie do 5 km.

Podczas natarcia bez użycia broni jądrowej fronty natarcia od szczybla kompanii wzwyż będą odpowiednio mniejsze.

I tak:

- kompania piechoty może nacierać na froncie do 500 m;
- batalion piechoty może nacierać na froncie do 2 km.

500-1000
1000

Wzmocnienie i wsparcie pododdziałów piechoty i czołgów
w natarciu

Celem wzmocnienia siły ognia pododdziałów w natarciu oraz ich usamodzielnienia, zazwyczaj na okres walki przydziela się im pododdziały czołgów, artylerii, wojsk inżynieryjnych i chemicznych. Stopień wzmocnienia i wsparcia pododdziałów piechoty i czołgów w natarciu będzie zależał od ważności wykonywanych zadań oraz od ilości posiadanych sił i środków wzmocnienia.

Wychodząc z powyższych założeń można przyjąć następujące średnie normy wzmocnienia i wsparcia:

- pluton piechoty - 1 ckm;
- pluton czołgów - 1-2 drużyny piechoty;
- kompania piechoty - 1-2 pl moździerzy;
- 1-2 pl czołgów;
- pluton przeciwpancerny;
- kompania czołgów - 1-2 plutony piechoty;
- batalion piechoty może być wzmocniony:
 - 1-2 kompaniami czołgów;
 - baterią artylerii;
 - do baterii ppanc;
 - do plutonu saperów.

Ponadto kompanię piechoty i czołgów niezależnie od ilości przydzielonych środków wzmocnienia dodatkowo może wspierać pluton-bateria artylerii, a batalion piechoty dywizjon artylerii do ognia pośredniego.

Ugrupowanie pododdziałów w natarciu

Pododdziały w natarciu mogą działać w ugrupowaniu marszowym, przedbojowym i bojowym .

Ugrupowaniem marszowym jest kolumna; stosuje się ją w czasie wykonywania marszu i skrytego manewru. Najczęściej będzie to miało miejsce w czasie przemarszu pododdziałów z rejonu wyjściowego na rubież wejścia do walki przy natarciu z marszu, oraz w toku natarcia w czasie pościgu. Ugrupowanie marszowe powinno zapewnić skrytość przemarszu i wykonanie manewru, jak najmniejszą wrażliwość na broń masowego rażenia i uderzenia lotnictwa nieprzyjaciela.

Ugrupowanie przedbojowe tworzy się przez rośrodkowanie kolumn wzdłuż frontu i w głąb w celu:

- zmniejszenia wrażliwości na broń jądrową nieprzyjaciela, ogień jego artylerii i uderzenia lotnictwa;
- zapewnienie szybkiego tempa ruchu i rozwijania się w ugrupowanie bojowe;
- szybkiego manewrowania pododdziałów na polu walki i pokonywania stref skażonych.

Ugrupowaniem przedbojowym batalionu /kompanii/ może być: linia kolumn kompanii /plutonów/, występem w prawo, występem w lewo, kątem w przód, kątem w tył.

Drużyna piechoty może w natarciu stanowić załogę transportera opancerzonego, a w szyku pieszym nacierać w tyraliera.

Ugrupowanie bojowe plutonu piechoty /plcz/ składa się z ugrupowań bojowych drużyna piechoty oraz środków ogniowych znajdujących się w dyspozycji dowódcy plutonu. Ugrupowaniem bojowym plutonu piechoty działającego na transporterach opancerzonych i plutonem czołgów jest linia bojowa, plutonu piechoty działającego pieszo - tyraliera.

Ugrupowanie bojowe kompanii składa się z ugrupowań bojowych plutonów. Ogniowe środki, którymi bezpośrednio dysponuje dowódca kompanii mogą znajdować się za ugrupowaniem bojowym plutonów, w lukach między nimi lub na skrzydłach.

Głębokość ugrupowania bojowego kompanii piechoty wynosi do 0,5 km.

Ugrupowanie bojowe batalionu składa się z ugrupowań bojowych kompanii pierwszego rzutu wraz ze środkami wzmocnienia, drugiego rzutu lub odwodu i środków ogniowych, którymi dysponuje bezpośrednio dowódca batalionu.

Kompanie w batalionie - zależnie od sytuacji - mogą być ugrupowane w linię bojową, występem w prawo, albo występem w lewo oraz kątem w przód lub w tył.

Głębokość ugrupowania bojowego batalionu wynosi do 5 km.

Ugrupowanie bojowe pododdziałów stosuje się w celu prowadzenia walki. Przyjęcie tego ugrupowania zależy od rodzaju wykonywanego zadania, działania nieprzyjaciela, liczby sił i środków oraz od charakteru terenu.

V. ZASADY WSPÓLDZIAŁANIA W NATARCIU

=====
Ciągłe i ścisłe współdziałanie pododdziałów ma decydujące znaczenie dla uzyskania powodzenia w walce. Polega ono na uzgodnieniu działań co do zadań, kierunków, rubieży i czasu oraz na wzajemnej pomocy pododdziałów rodzajów wojsk i wojsk specjalnych, a także sąsiadów w celu jak najlepszego wykonania zadań bojowych.

Współdziałanie osiąga się przez:

- dokładną znajomość swego zadania, zadania pododdziałów wspierających i sąsiadów oraz sposobu wykonywania tych zadań;
- ciągłą łączność, stałe wzajemne informowanie się o sytuacji, jeden system orientowania się, znajomość i właściwe stosowania ustalonych sygnałów;
- wzajemne dogodne rozmieszczanie pododdziałów piechoty i rodzajów wojsk oraz udzielania wzajemnego wsparcia i pomocy w walce.

Podstawą organizacji współdziałania jest decyzja danego dowódcy i wytyczne do współdziałania wyższego przełożonego. Współdziałanie organizuje się na korzyść tego rodzaju wojsk lub elementu ugrupowania bojowego, który w danym okresie walki wykonuje główne zadanie.

Jeżeli do natarcia przechodzą pododdziały czołgów, a wszystkie inne rodzaje wojsk wspierają ich działanie, to współdziałanie organizuje się na korzyść pododdziałów czołgów.

Organizatorem współdziałania będzie wówczas dowódca pododdziału czołgów.

Jeśli natomiast do natarcia przechodzą pododdziały piechoty i wszystkie inne rodzaje wojsk wspierają ich działanie, to współdziałanie organizuje się na korzyść pododdziałów piechoty. Organizatorem współdziałania będzie wówczas dowódca pododdziału piechoty.

Organizując współdziałanie dowódca pododdziałów udziela wytycznych dotyczących sposobu wykorzystania wyników lepszej jazdy i lotnictwa oraz ognia artylerii, ponadto uzgadnia działanie pododdziałów piechoty, przydzielonych i wspierających pododdziałów w czasie ogniowego przygotowania natarcia, podczas ataku i w czasie rozwijania natarcia. W tym celu:

- podają sposób wyjścia na rubież ataku oraz sposób rozwijania się pododdziałów czołgów i piechoty, środki

- bezpieczeństwa stosowane podczas wykonywania uderzeń jądrowych na nieprzyjaciela i miejsca spieszenia się podczas ataku wykonywanego pieszo;
- określają sposób wykonywania i oznaczenia przejść w zaporach;
 - uzgadniają współdziałanie pododdziałów piechoty z czołgami, z artylerią i sąsiadami w celu zniszczenia nieprzyjaciela w punktach oporu i podczas walki w głębi /zwłaszcza w celu zniszczenia jego broni masowego rażenia/, w czasie uderzeń na skrzydła i tyły oraz przy odpieraniu kontrataków;
 - podają sygnał ataku, wywołania /przeniesienia lub przerwania/ ognia i inne sygnały.

Jeżeli na kierunku natarcia pododdziałów działa taktyczny desant powietrzny, dowódcy pododdziałów podają sposób połączenia się z desantem, sygnały wzajemnego rozpoznania się, sposób wskazywania celów oraz dane radiowe potrzebne do nawiązania łączności.

VI. ZASADY PROWADZENIA NATARCIA PRZEZ PODODZIAŁY

Jeżeli natarcie jest organizowane z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, to pododdziały piechoty zajmują podstawę wyjściową do natarcia w nocy lub w innych warunkach ograniczonej widoczności, przestrzegając zasad maskowania. Pododdziały piechoty mogą również przechodzić do natarcia z zajmowanych rejonów obrony /punktów oporu/. Pododdziały czołgów przydzielone batalionom piechoty przesuwającym się na podstawę wyjściową z głębi ugrupowania, zajmują rejon wyczekiwania w odległości 8-12 km. Natomiast pododdziały czołgów, znajdujące się w obronie, zazwyczaj przechodzą do natarcia z zajmowanych przez nie rejonów obrony /punktów oporu/.

Natarcie zwykle poprzedza kilkudziesięć minutowe ogniowe przygotowanie ataku. W czasie ogniowego przygotowania ataku broni jądrowej, artyleria i lotnictwo obazwładniają punkty oporu i wykryte cele nieprzyjaciela zarówno na przednim skraju jak i w głębi jego obrony. Uderzenia jądrowe mogą być wykonane przed, w czasie lub po ogniowym przygotowaniu, tak na przedni skraj jak i na odwoły nieprzyjaciela rozmieszczone w głębi.

Dywizjon/bateria/ artylerii przydzielonej do batalionu lub wspierający go, niszczy siłę żywą nieprzyjaciela, jego środki ogniowe, a zwłaszcza przeciwpancerne, punkty obserwacyjne oraz środki radiotechniczne i wyrzutnie rakietowe, znajdujące się na przednim skraju i w najbliższej głębokości obrony. Działa wyznaczone do strzelania na wprost, czołgi znajdujące się na stanowiskach ogniowych i przeciwpancerne pociski kierowane niszcza wyznaczone im cele. Pododdziały wojsk inżynierskich wykonują w tym czasie przejścia w zaparach nieprzyjaciela.

Przed wykonaniem uderzeń jądrowych na punkty oporu na przednim skraju obrony nieprzyjaciela żołnierze pododdziałów piechoty, obserwatorzy, obsługi dział i przeciwpancernych pocisków kierowanych chowają się w ukrycia, w czołgach zamyka się włazy i baluzje, zaskania szczeliny obserwacyjne i przyrządy optyczne, a wieże odwraca się w stronę przeciwną do wybuchu. Po wykonaniu uderzenia jądrowego pododdziały znajdujące się w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem wychodzą z ukrycia, prowadzą rozpoznanie nieprzyjaciela za pomocą obserwacji i przygotowują się do prowadzenia ognia. Dowódcy pododdziałów podczas ogniowego przygotowania ataku, obserwują rezultaty ognia, stawiają środkom ogniowym zadania dotyczące zniszczenia ocalałych i nowo wykrytych celów, kontrolują, czy przydzielone czołgi wyszły w oznaczonym terminie i meldują dowódcy pułku /batalionu, kompanii/ o gotowości pododdziałów do ataku.

Czołgi wyruszają z rejonu wyczekiwania lub z zajmowanych rejonów do rubieży ataku na ustalony sygnał, który podaje się z takim obliczeniem, aby pododdziały czołgów i piechoty jednocześnie rozpoczęły atak. W tym wypadku pod uwagę bierze się ustalony czas ataku, odległość rejonu wyczekiwania oraz możliwą szybkość jazdy czołgów. W miarę podchodzenia do rubieży ataku kompanie czołgów rozwijają się w kolumny plutonów, a następnie przyjmują ugrupowanie bojowe i rozwijając maksymalną szybkość dopuszczalną w danym terenie, zbliżają się do obrony nieprzyjaciela, niszcząc go ogniem. W czasie podchodzenia czołgów do ugrupowania bojowego pododdziałów piechoty dowódcy pododdziałów /gdy atakują pieszo/ podają komendę: "Przygotować się do ataku"!, a po przejściu czołgów przez ugrupowanie: "Do ataku - naprzód"!. Na tę komendę żołnierze wyskakują z okopów /transzei/ i w ślad za czołgami atakują nieprzyjaciela.

Działa wydzielone do strzelania na wprost i przeciwpancerne pociski kierowane w dalszym ciągu niszczą środki ogniowe i siłę żywą nieprzyjaciela, a następnie przesuwiają się z pododdziałami piechoty.

Po pokonaniu zapór /przez wykonane przejścia/ czołgi i pododdziały piechoty pod osłoną ognia artylerii, moździerzy i innych środków ogniowych w ustalonym czasie / o godzinie "G" / wlamują się w obronę nieprzyjaciela i niszczą go ogniem wszystkich środków.

Transportery opancerzone w ślad za czołgami przesuwiają się za swoimi pododdziałami od rubieży do rubieży i ogniem prowadzonym w ruchu i z przystanków wspierają ich natarcie. Po złamaniu oporu nieprzyjaciela pododdziały piechoty na rozkaz swoich dowódców załadują się na transportery opancerzone i w ślad za czołgami zdecydowanie rozwijają natarcie w głąb.

Gdy na punkty oporu nieprzyjaciela wykonuje się uderzenie jądrowe, pododdziały piechoty, działające na tym kierunku, atakują zazwyczaj na transporterach opancerzonych. Wsiadanie na transportery opancerzone odbywa się podczas ogniowego przygotowania ataku w miejscach osłoniętych przed ogniem nieprzyjaciela.

Jeżeli natarcie organizowane jest z marszu z rejonów położonych w głębi, to pododdziały wyruszają ze swoich rejonów w kolumnie batalionu w ugrupowaniu zapewniającym szybko rozwinięcie się w ugrupowanie bojowe. Kompanie piechoty powinny przesuwać się razem ze środkami wzmocnienia, przy czym przydzielone czołgi powinny się znajdować na czole kompanii.

Wymarsz pododdziałów z rejonów położonych w głębi winien się rozpocząć z takim wyliczeniem, żeby rozwijanie się batalionów pierwszego rzutu odbywało się po rozpoczęciu ogniowego przygotowania natarcia.

Podczas wykonywania własnych uderzeń jądrowych należy stosować odpowiednie środki bezpieczeństwa.

Jeżeli nieprzyjaciel zastosuje broń chemiczną i wykona uderzenia ogniowe w czasie marszu do rubieży ataku, to pododdziały kontynuują marsz. Odcinki skażone obchodzą lub pokonują w indywidualnych środkach ochrony przed skażeniami. Do zamiany pododdziałów, które utraciły zdolność bojową, dowódca batalionu wykorzystuje drugi rzut lub odwód.

Batalion kontynuując marsz kolejno rozwija się w kolumny kompanijne i plutonowe a z chwilą podejścia do rubieży ataku przyjmuje ugrupowanie bojowe i bez zatrzymania się przechodzi do ataku. W wypadku silnego oporu nieprzyjaciela pododdziały piechoty spieszą się.

Spieszanie winno nastąpić pod osłoną ognia czołgów i karabinów maszynowych transporterów opancerzonych, możliwie jak najbliżej przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

W chwili, kiedy pododdziały piechoty i czołgi znajdują się w odległości 200-300 m od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela, artyleria przenosi ogień z przedniego skraju obrony na punkty oporu i wykryte cele nieprzyjaciela w głębi, rozpoczynając tym samym ogniowe wsparcie natarcia metodą ześrodkowań ogniowych.

Czołgi, a w ślad za nimi pododdziały piechoty działające na transporterach opancerzonych lub pieszo, po przeniesieniu ognia artylerii, atakują nieprzyjaciela i ogniem prowadzonym w ruchu niszczą ocalałe środki ogniowe i siłę żywą. Następnie w ustalonym czasie gwałtownie przekłamują przedni skraj i zdecydowanie zwalczają nieprzyjaciela.

Po wykonaniu ataku pododdziały piechoty i czołgi, podążając za wybuchami pocisków własnej artylerii, niszczą siłę żywą, środki ogniowe i sprzęt techniczny nieprzyjaciela oraz szybko posuwają się naprzód. Kompanie piechoty pierwszego rzutu batalionu działające na wyznaczonych kierunkach wspólnie z czołgami, osłaniając swoje skrzydła rozwijają natarcie, wymijając w miarę możliwości silniejsze punkty oporu nieprzyjaciela. Do osłony swoich skrzydeł kompanie wyznaczają zwykle bojowe patrole rozpoznawcze, które działają na lukach między kierunkami działań poszczególnych kompanii.

W toku natarcia czołgi mogą odrywać się od pododdziałów piechoty, nie tracąc jednak z nimi łączności i współdziałania ogniowego. Będzie to miało miejsce szczególnie w terenie odkrytym. W czasie natarcia w lesie lub w warunkach ograniczonej widoczności czołgi mogą nacierać w sztykach pododdziałów piechoty albo za nimi.

Zapory i przeszkody napotkane w czasie walki pododdziały obchodzą lub pokonują; przejścia w zaporach wykonują saperzy lub czołgi trały. W razie braku trałów przejścia wykonują pododdziały piechoty i czołgów. Skazone odcinki terenu z zasady obchodzi się, a gdy to jest niemożliwe, pokonuje się je na kierunku zapewniającym jak najmniejszy stopień napromienienia /skażenia/.

Kontratakującego nieprzyjaciela pododdziały niszczą zazwyczaj ogniem i gwałtownym atakiem z marszu. W czasie wykrycia kontratakujących przeważających sił nieprzyjaciela, pododdziały częścią sił zatrzymują je na dogodnej rubieży, a pozostałymi siłami samodzielnie lub we współdziałaniu z sąsiednimi pododdziałami zdecydowanie uderzają na skrzydło i niszczą je. Przydzielona do batalionu artyleria może odpierać kontratak ogniem na wprost.

Drugi rzut lub odwód batalionu podczas natarcia posuwa się od ukrycia do ukrycia, zwykle w odległości do 3 km od pododdziałów pierwszego rzutu, będąc w gotowości do rozwinięcia powodzenia, zniszczenia ocalałych grup nieprzyjaciela lub do odparcia jego kontrataków.

W celu rozwinięcia powodzenia drugi rzut lub odwód wchodzi do walki zza skrzydła batalionu lub wykorzystując luki między kompaniami. Przed wejściem do walki dowódca batalionu udokładnia zadanie dowódcy drugiego rzutu, a dowódcy odwodu podaje położenie nieprzyjaciela i swoich pododdziałów, zadanie, środki wzmocnienia i sposób wsparcia ogniem. Po otrzymaniu zadania drugi rzut /odwód/ szybko wychodzi na wskazany kierunek i zdecydowanie powija natarcie, niszcząc nieprzyjaciela w pasie działania ogniem prowadzonym ze wszystkich środków.

Z chwilą rozpoczęcia wycofywania się nieprzyjaciela dowódcy pododdziałów stawiają swoim pododdziałom zadania dotyczące pościgu, meldując jednocześnie swoim przełożonym i powiadamiając o tym sąsiadów. Następnie pododdziały przyjmując najdogodniejsze ugrupowanie, zdecydowanie niszczą pododdziały osłonowe nieprzyjaciela, przenikają w głąb i odcinają drogę, którym wycofuje się nieprzyjaciel. Napotkane w czasie pościgu zasadzki i punkty oporu pododdziały zazwyczaj obchodzą z atakiem wykonanym od tyłu niszczą znajdującego się tam npla.

Wydrukowano w 150 egz.
Egz. Nr 1-150 Bibl. Szkol.
Wyd. ppłk Wilczyński
Druk. P. J. dn. 16. 06. 66r.
Nr 130/66
Nr ks. PF 2134/2234/ww

OPRACOWAŁ:
ST. WYKŁADOWCA T. KITYKI

ppłk Józef WILCZYŃSKI

SPOSÓB PROWADZENIA NATARCIA Z MARSZU PRZEZ PODODDZ. ORAZ ZADANIA I PRZECIĘTNE WZMOCNIENIE PODODDZ W NATARCII (wariant)

EGZ. Nr.....
Poz. Ks. 2234/WW

Zadanie bliższe bp - zniszczenie siły żywej i środków ogn. w punktach oporu brygady (pułku) npla działającego w pierwszym rzucie i opanowanie tych punktów (8-12 km). Jeżeli obrona npla jest silnie obezwładniona bp może otrzymać tylko kierunek natarcia na głębokość do 30 m.

Zadanie bliższe kp - zniszczenie siły żywej i środków ogniowych w punktach oporu batalionu npla działającego w pierwszym rzucie i opanowanie tych punktów (3-4 km).

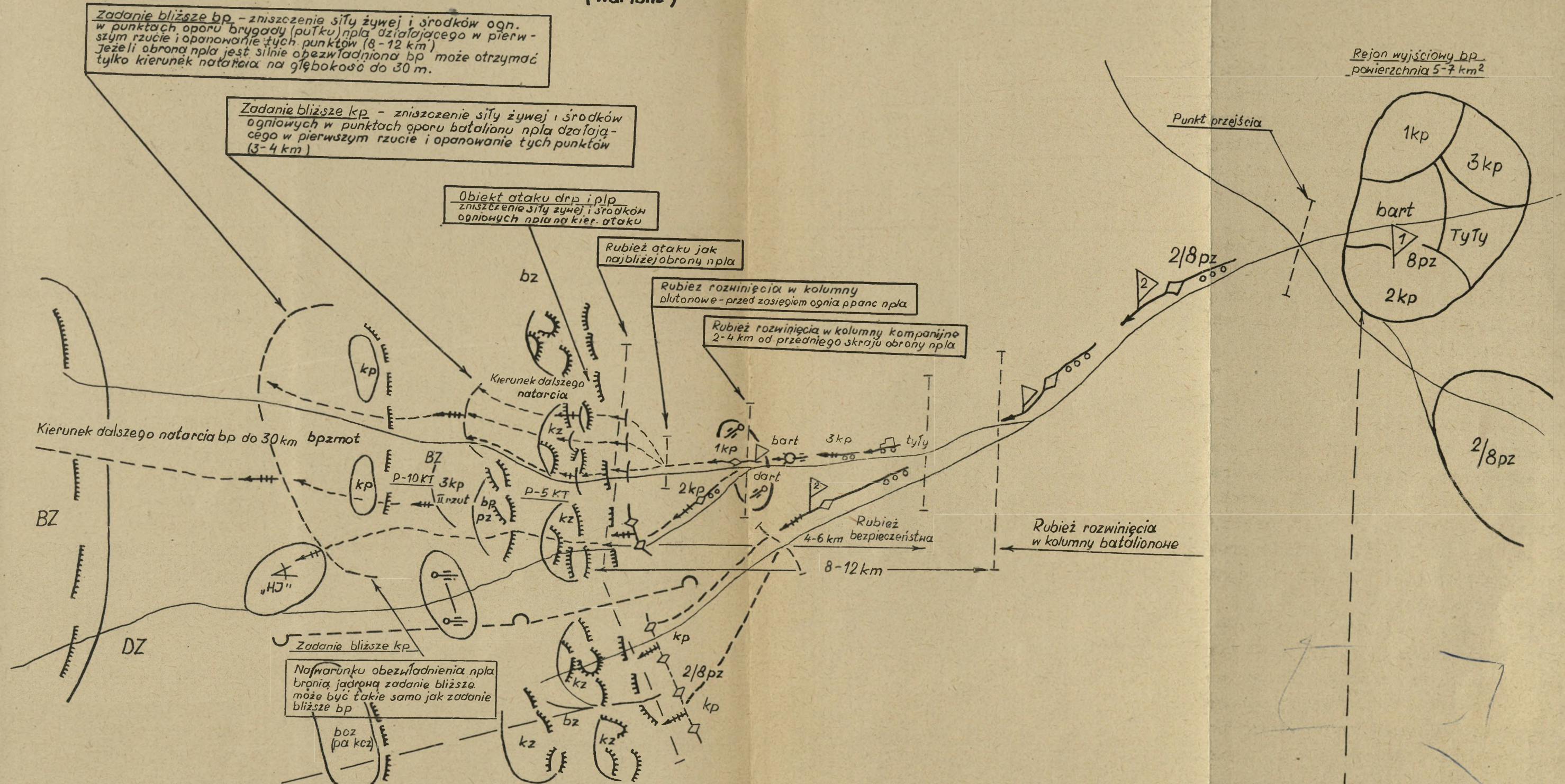
Obiekt ataku drp i plp - zniszczenie siły żywej i środków ogniowych npla na kier. ataku

Rubież ataku jak najbliższej obrony npla

Rubież rozwinięcia w kolumny plutonowe - przed zasięgiem ognia ppanc npla

Rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne 2-4 km od przedniego skraju obrony npla

Rejon wyjściowy bp - powierzchnia 5-7 km²

Zadanie bliższe kp
Na warunkach obezwładnienia npla bronią jądrową zadanie bliższe może być takie samo jak zadanie bliższe bp

Przeciętne wzmocnienie i wsparcie pododdz. w natarciu

- plp - 1okm
- plcz - dyżurny piechoty
- Kp - pl moździerzy
- pl ppanc
- 1-2 plcz
- Wspiera:** pluton - bateria artylerii
- Kcz - 1-2 plutony piechoty
- bp - 1-2 kompanie czołgów
- bateria artylerii
- do baterii ppanc
- do pl saperów
- Wspiera:** do dywizjonu artylerii

Możliwości bojowe pododdz. w natarciu

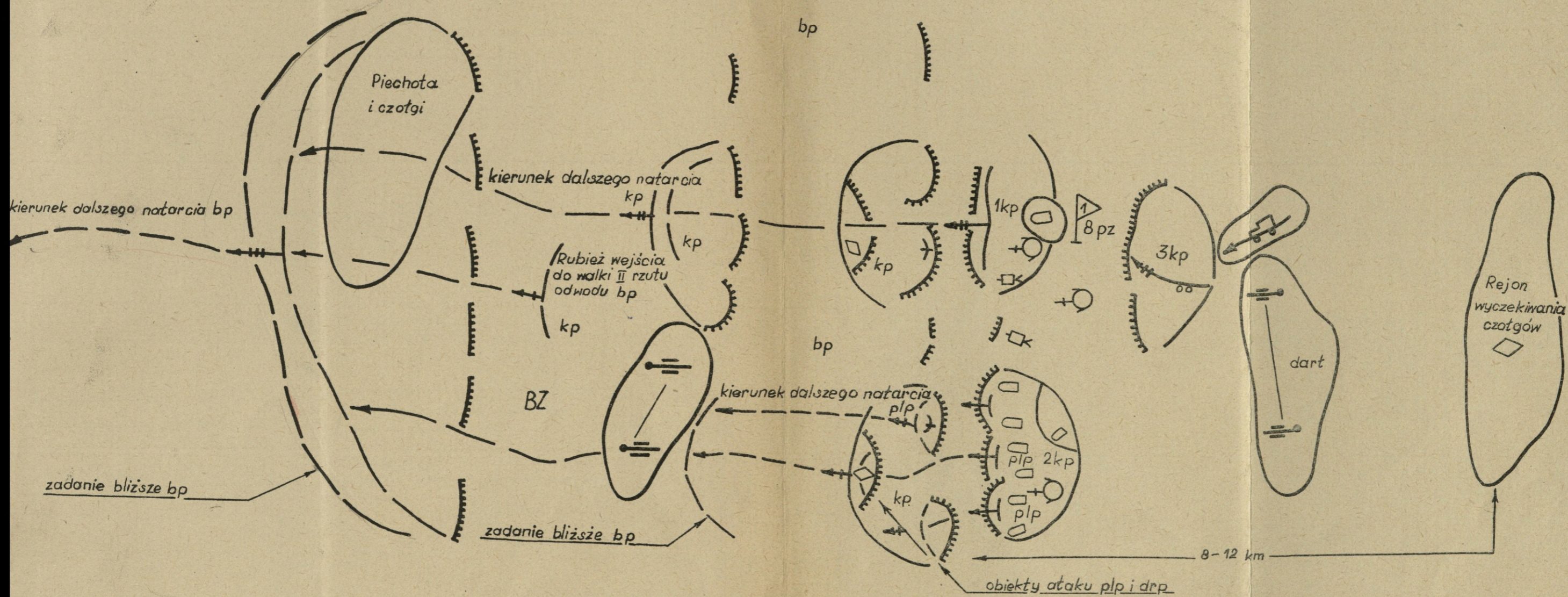
- drp	może nacierać na szerokości do 40 m
- plp	" " " do 200 m
- plcz	" " " do 400 m
- kp	" " " do 1000 m
- kcz	" " " do 1500 m
- bp	" " " do 5 km

Uwaga:

Podczas natarcia bez użycia broni jądrowej fronty natarcia i głębokości zadań od szczytła kompanii w zwyż będą odpowiednio mniejsze. I tak:
a) kp może nacierać na froncie do 500m, a bp do 2 km
b) kp otrzyma zwykle obiekt ataku, którym może być punkt oporu położony na przednim skraju obrony npla i kierunek dalszego natarcia na głębokość 2-3 km;
- bp zadanie bliższe na głębokość 2-3 km; i kierunek dalszego natarcia na głębokość 8-12 km

UGRUPOWANIE I ZADANIA PODODZIAŁÓW W NATARCIU Z BEZPOŚREDNIEJ STYCZNOŚCI Z NPLEM

(WARIANT PRZEJŚCIA DO NATARCIA Z ZAJMOWANEGO REJONU OBRONY)

Uwaga:
Treść i głębokość zadań pododdziałów jak w natarciu z marszu

Ugrupowanie bojowe bp składa się z:
 - ugrupowań bojowych kp wraz ze środkami wzmacnienia;
 - Drugiego rzutu lub odwodu;
 - środków ognionych, którymi dysponuje dca bp.
kp z bp mogą być ugrupowane:
 - w linii bojowej
 - występem w przód lub w tył
 - głębokość ugrupowania bojowego bp 5 km

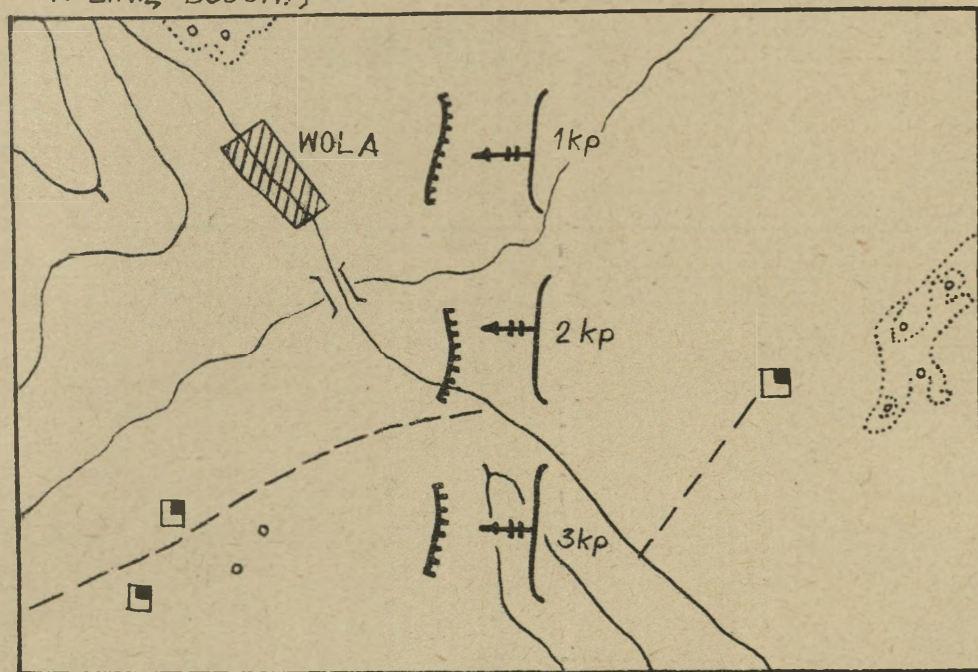
Ugrupowanie bojowe kp składa się z:
 - ugrupowań bojowych plutonów;
 - środków ognionych, którymi dysponuje dca kp
 - głębokość ugrupowania bojowego kp do 500 m

Ugrupowanie bojowe plp składa się z:
 - ugrupowań bojowych drp
 - środków ognionych przydzielonych do plp
 - drp naciera w tyralierz lub stanowić załogę wozu bojowego

WARIANTY UGRUPOWANIA BATALIONU PIECHOTY W NATARCIU

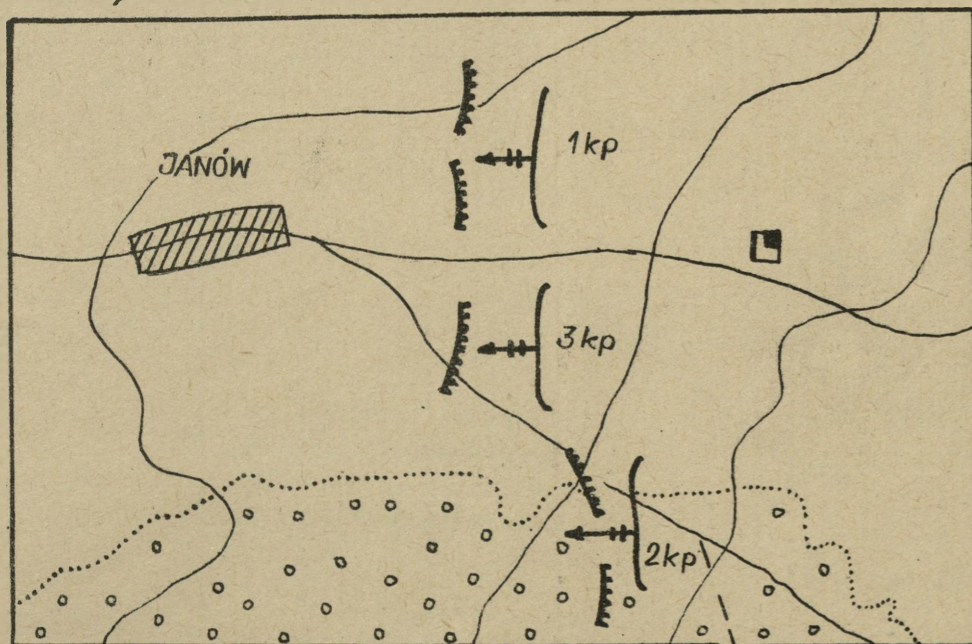
kompanie piechoty w batalionie - zależnie od sytuacji - mogą być ugrupowane :

W LINIĘ BOJOWĄ

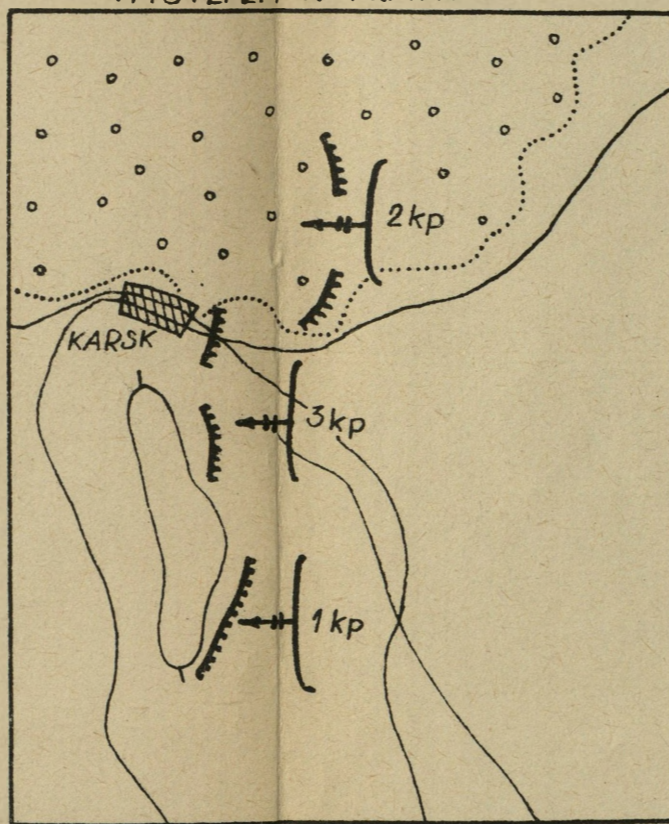
Ugrupowanie bp „w linię bojową” stosuje się w terenie odkrytym.

WYSTĘPEM W LEWO

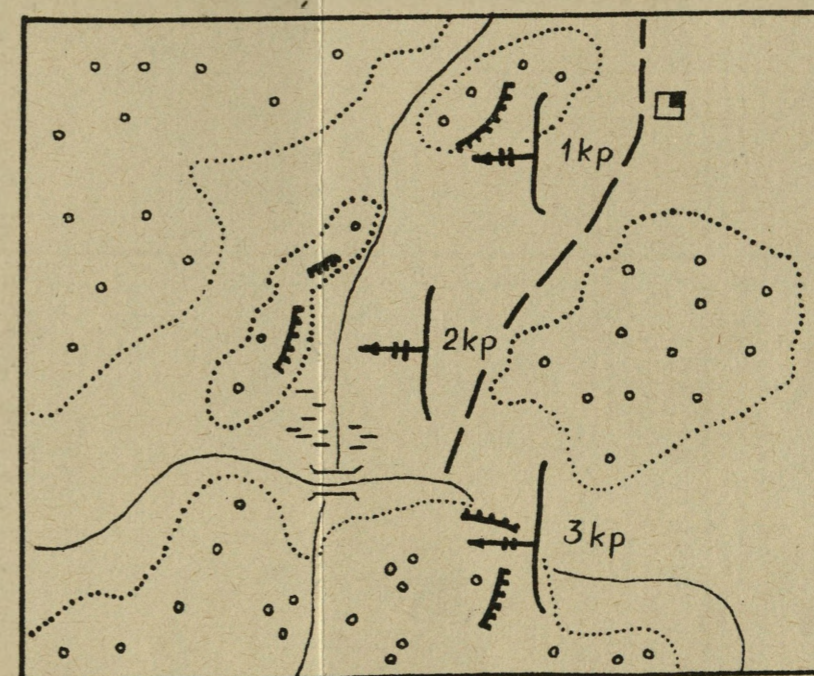
Ugrupowanie bp „występem w lewo” stosuje się w wypadku, gdy teren na lewym skrzydle jest zakryty i z tego kierunku istnieje zagrożenie

WYSTĘPEM W PRAWO

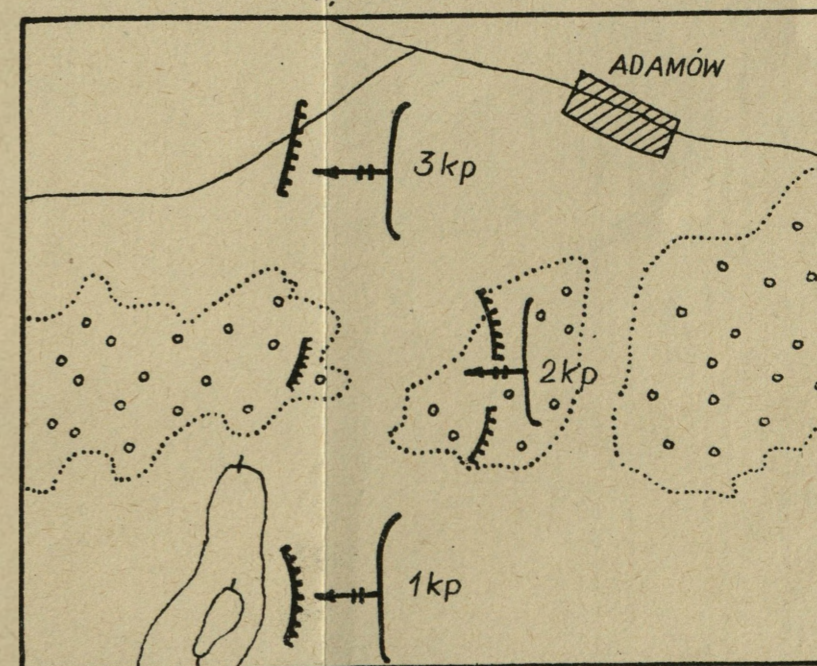
Ugrupowanie bp „występem w prawo” stosuje się w wypadku zagrożenia prawego skrzydła (na prawym skrzydle teren zakryty)

KĄTEM W PRZÓD

Ugrupowanie bp „kątem w przód” stosuje się w natarciu w lesie celem zabezpieczenia skrzydeł

KĄTEM W TYŁ

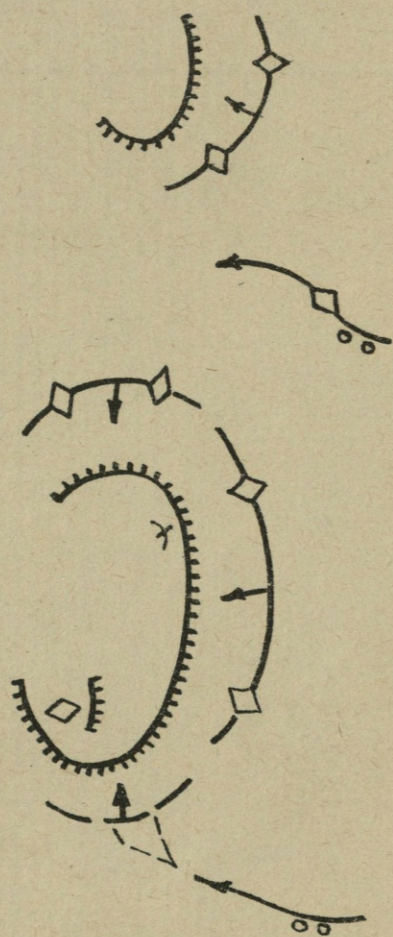
Ugrupowanie bp „kątem w tył” stosuje się w wypadku gdy zakryty teren rozcina ugrupowanie bp, celem zabezpieczenia tyłów ugrupowania bojowego.

FORMY MANEWRU W NATARCIU

Załącznik nr 4

Egz. Nr. ~~150~~
Poz. Ks. 2233/HH

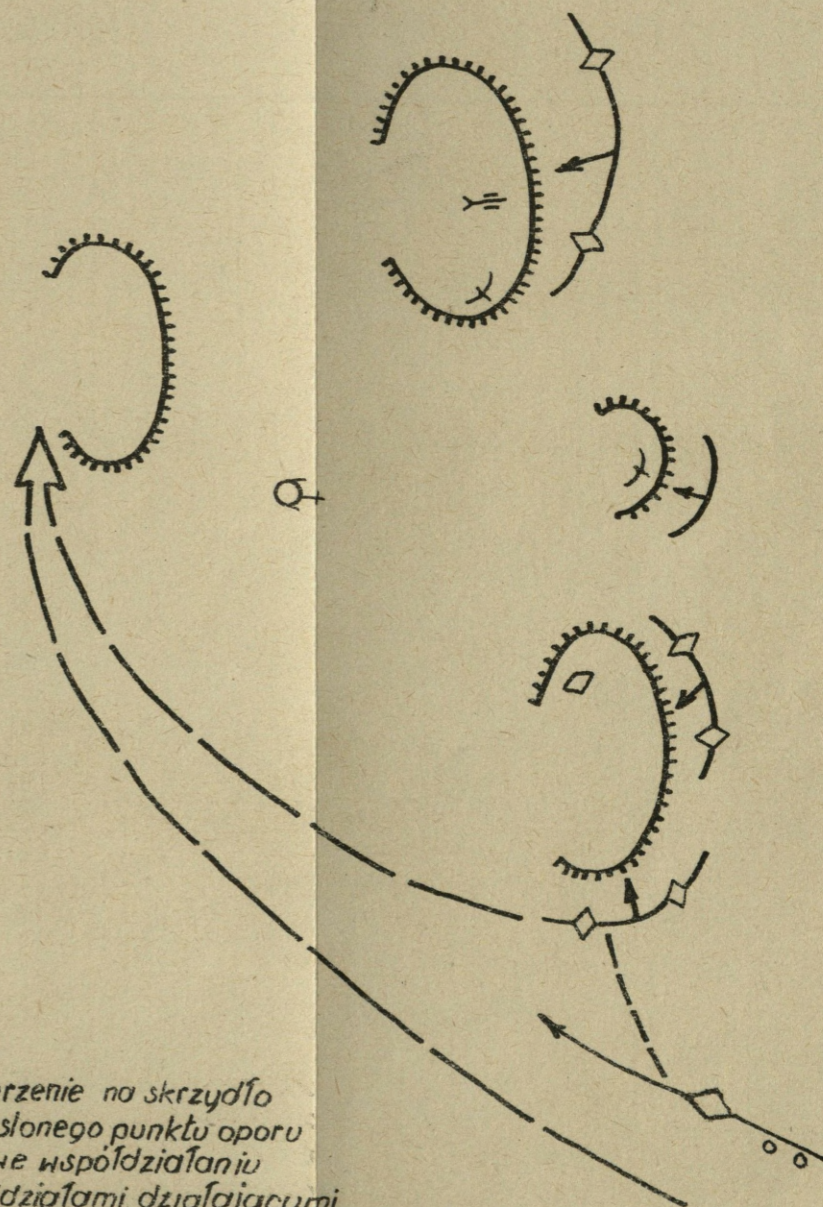
OSKRZYDLENIE

Oskrzydlenie jest to uderzenie na skrzydło (skrzydła) i określonego punktu oporu (ugrupowania npla) we współdziałaniu taktycznym z pododdziałami działającymi od czoła

wykonano w 150 egz.
Oprac. ppłk Wilczyński

OBEJŚCIE

Obejście jest to uderzenie na skrzydło (skrzydła) i tyły określonego punktu oporu (ugrupowania npla) we współdziałaniu taktycznym z pododdziałami działającymi od czoła

174007

174007